

Alguna cosa gran i que sigui amor (VIII): L'encertaré?

Quan entra la inquietud al cor sobre un possible camí, és natural dubtar i sentir por: Déu ens busca i nosaltres, malgrat la nostra fragilitat, volem viure amb Ell i per a Ell.

16/08/2019

Els apòstols s'han quedat pensatius després de contemplar la trobada de Jesús amb el jove ric, i el seu desenllaç: el noi «se n'anà tot trist»

(cf. *Mt* 19, 22 s.). Probablement els desconcerta la mirada de Jesús, no trista però sí dolguda: «un ric difícilment entrarà al Regne del cel». Pere, com en altres ocasions, es fa portaveu del sentir comú: «Nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit. Què rebrem, doncs?». Fent-se ressò d'aquestes paraules, i amb la mateixa familiaritat del bon amic, sant Josepmaria s'adreçava al Senyor en un moment difícil per a l'Obra: «Què faràs ara amb nosaltres? No pots deixar abandonats als qui s'han fiat de Tu!». [1]

Què serà de mi?

L'inici d'una vocació, com el començament de qualsevol camí, acostuma a comportar una dosi d'incertesa. Quan Déu permet que ens entri la inquietud al cor, i es comença a perfilar un possible camí concret, és natural preguntar-se: serà per aquí?

Què hi ha darrere d'aquest dubte? D'entrada, un temor força normal. Por de la vida i de les nostres pròpies decisions: no sabem què passarà en el futur, on ens dirigirà aquest camí, perquè no l'hem recorregut mai abans. El dubte s'explica també pel nostre desig d'encertar-la: volem que la nostra vida sigui valuosa, que deixi rastre; a més, les coses grans i boniques exigeixen el millor de nosaltres, i no ens volem precipitar. Però la raó més profunda és més misteriosa i senzilla alhora: Déu que ens cerca i nosaltres que volem viure amb Ell. Habitualment no és Déu qui ens fa por, sinó nosaltres mateixos. Ens inquieta la nostra fragilitat davant d'un Amor tan immens: pensem que no podrem estar a la seva altura.

Quan Pere pregunta a Jesús «què serà de nosaltres»; quan sant Josepmaria pregunta a Jesús «què serà de nosaltres»; quan un cristià

pregunta a Jesús «què serà de mi» si agafo aquest camí, què respon Crist? Mirant al cor, Jesús ens diu, amb una veu plena d'afecte i alegria, que cadascun de nosaltres som una aposta de Déu, i que Déu no perd mai els seus envits. Viure significa aventura, risc, limitacions, desafiaments, esforç, sortir del petit món que controlem i trobar la bellesa de dedicar la nostra vida a alguna cosa que és més gran que nosaltres, i que omple amb escreix la nostra set de felicitat. Podem imaginar la mirada il·lusionada de Jesús mentre pronuncia aquestes paraules que han ressonat i continuaran ressonant a molts cors: «I tothom qui pel meu nom hagi deixat cases, germans, germanes, pare, mare, fills o camps, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna.» (Mt 19, 29). Déu només dona en gran.

Amb tot, no es tracta d'esperar una revelació enlluernadora, o un pla traçat fins a l'últim detall. Déu ha pensat en nosaltres, però compta també amb la nostra iniciativa.

«Quan una persona es troba davant de la incertesa de l'existència d'una peculiar crida de Déu a ella, és sens dubte necessari demanar a l'Esperit Sant “llum per veure” la vocació; però si la mateixa persona i les qui han d'intervenir en el discerniment vocacional (direcció espiritual, etc.) no hi veuen cap dada objectiva contrària i la Providència (...) ha conduït la persona a aquesta experiència, a més de continuar demanant a Déu “llum per veure-hi”, és important —penso que més important— demanar-li “força per estimar”, de manera que amb aquesta força que eleva la llibertat en el temps es configuri la mateixa vocació eterna».[2]

No estem sols: l'Església és camí

En aquest procés de discerniment de la vocació no estem sols, perquè tota vocació cristiana neix i creix a l'Església. A través d'Ella, Déu ens atreu cap a Ell i ens crida; i és la mateixa Església la que ens acull i ens acompanya en el nostre camí cap a Déu.

L'Església atreu. Déu se serveix, al llarg de la història, de persones que deixen un solc profund amb la seva existència; que marquen camins per al lliurament dels altres. La seva vida, els seus ideals, els seus ensenyaments ens inspiren, ens sacsegen: ens treuen del nostre egoisme i ens criden a una vida més plena, d'amor. Aquesta crida forma part dels plans de Déu, de l'acció de l'Esperit Sant que ens prepara el camí.

L'Església crida. Déu «no ens demana permís per a “complicar-nos la vida”. S'hi fica i... Llestos!».[3] I per a això

confia en què els seus fills s'atreveixin a convidar-se mútuament a considerar seriosament la possibilitat de lliurar-li la vida. Jesucrist va comparar el Regne de Déu amb un gran banquet en què Déu vol que hi participin tots els homes, fins i tot els que en un inici semblava que no hi estaven convidats (Lc 14, 15-24). I, de fet, ordinàriament Déu compta amb una *invitació externa* per fer ressonar la seva veu al cor de la persona.

Totes les vocacions cristianes, quan troben una resposta enamorada, porten a la santedat. Per això, la millor vocació és per a cadascú la seva. Dit això, no hi ha camins tancats *a priori*. La vida cap a Déu en el matrimoni o en el celibat està de partida a l'abast de tothom. La nostra biografia, la història personal, va fent el mateix camí, i ens situa en unes cruïlles o en unes altres. L'elecció depèn de la llibertat personal: és

això, elecció. Crist ens vol lliures: «Si algú vol venir amb mi»... (*Mt* 16, 24); «si vols ser perfecte»... (*Mt* 19, 21).

Ara bé, què porta a triar una vocació concreta entre totes les possibles? La llibertat busca horitzons grans, divins, d'amor. Sant Ignasi d'Antioquia deia que «el cristianisme no és qüestió de persuasió, sinó de grandesa».[4] N'hi ha prou amb proposar-lo en tota la seva bellesa i senzillesa, amb la vida i amb les paraules, perquè atregui les ànimes per la seva pròpia força, sempre que es deixin interpel·lar per Crist (cf. *Mc* 10, 21). Quelcom a l'interior de la persona, molt íntim i profund, una mica desconegut i misteriós fins i tot per a ella, ressona i entra en sintonia amb aquesta proposta d'un camí dins de l'Església. Ja ho afirmaven els grecs: només el semblant coneix al semblant.[5] La vida autèntica d'altres cristians ens crida a apropar-nos a Jesús i a lliurar-li el cor. Veiem

un exemple de santedat en persones que tenim a prop i pensem: «Potser jo també...». És el «vine i ho veuràs» de l'Evangelí, que ens interpel·la aquí i ara (Jn 1, 46).

L'Església acull i acompanya.

Qualsevol persona normal, sense experimentar crides especials, es pot embarcar en una vida de servei, de donació: en el celibat o en el matrimoni, en el sacerdoci, en l'estat religiós. El discerniment sobre quina és la vocació de cadascú es resol atenent la rectitud d'intenció, les aptituds de la persona i la seva idoneïtat.

Aquest discerniment necessita l'ajuda dels altres: en particular, de la direcció espiritual. D'altra banda, es requereix també la deliberació de qui governa la institució eclesial de què es tracti. Perquè la missió d'acollir, per part de l'Església, consisteix també a assegurar-se que

cadascú troba el seu lloc. Si ho pensem, és una benedicció de Déu que, a l'hora de projectar la nostra vida, hi hagi persones en qui puguem confiar i que, al seu torn, confiïn en nosaltres. Que els altres, amb un coneixement profund de la nostra persona i de la nostra situació, puguin afirmar en consciència: «ànim, tu pots», tens les condicions o els talents necessaris per a aquesta missió, que potser és la teva, i que pots acceptar, si realment vols; o que ens puguin dir, també en consciència: «potser aquest no és el teu camí».

La vocació és sempre una *win-win situation*, una situació en la qual tots guanyen. És el millor per a cadascuna de les parts en relació: la persona i la institució eclesial. Déu Pare segueix cadascuna d'aquestes històries personals amb la seva providència amorosa. L'Esperit Sant ha fet que sorgeixin a l'Església

institucions i camins de santedat que serveixin de curs i d'ajuda per a les persones singulars. I també és l'Esperit Sant qui mou determinades persones, en moments concrets de la seva vida, a vivificar amb la seva entrega aquests camins a l'Església.

El salt de la fe: confiar en Déu

Davant de la multitud que el segueix, Jesús pregunta a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?» (*Jn* 6, 5). Els apòstols tenen molt clar que ells no poden fer res davant de la gana de la gent. Només tenen «cinc pans d'ordi i dos peixos» d'un noi que hi havia per allà. Jesús, prenent aquests pans, va donar menjar a tothom, i en va sobrar tant que diu als deixebles: «Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es perdi res» (v.12). Només Jesús pot fer que no es perdi res de la nostra vida, que aprofiti tota la humanitat; però li hem de confiar tot

el que tenim. Llavors fa meravelles, i els seus primers destinataris som nosaltres mateixos.

Confiar en Déu, obrir-li les portes de la nostra vida, ens porta a entendre'ns amb ell davant de la multitud que està famolenca d'Ell, com ovelles sense pastor. I a reconèixer que compta amb nosaltres per portar el seu amor a tota aquesta gent. I, en fi, a llançar-nos, perquè es tracta de quelcom que supera el que hauríem pogut concebre pel nostre compte. Llançar-nos, conscients que amb l'ajuda de Déu tirarem endavant: posant-nos a les seves mans, confiant totalment en Ell. I com que Déu no s'imposa, es necessita un *salt de fe*: «¿Per què no et dones a Déu d'una vegada..., de debò... ara!?»[6]

Sens dubte, és necessari pensar les coses. És el que l'Església anomena *un temps de discerniment*. Tanmateix, convé tenir en compte que «el

discerniment no és un autoanàlisi entotsolat, una introspecció egoïsta, sinó una veritable sortida de nosaltres mateixos vers el misteri de Déu, que ens ajuda a viure la missió a la qual ens ha cridat per al bé dels germans».[7] La vocació implica sortir d'un mateix, sortir de la zona de confort i de seguretat individual.

Per saltar en paracaigudes és clau que el paracaigudes funcioni i s'obri, de manera que puguem descendir suaument. Però primer és crucial saltar de l'avió sense obrir el paracaigudes. De manera anàloga, la vocació suposa viure confiat en Déu, no en les nostres seguretats. Parlant dels Reis d'Orient, sant Joan Crisòstom diu que si «estant a Pèrsia veien l'estrella, una vegada van sortir de Pèrsia van contemplar el Sol de Justícia»; però que «si no haguessin sortit amb decisió del seu país ni tan sols haurien pogut continuar veient l'estrella».[8]

«Saps que el teu camí no és clar. —I que no ho és, perquè, no seguint de prop Jesús, t'has quedat a les fosques. —¿Què esperes per decidir-te?». [9]

Només si trio el camí el puc recórrer, vivint el que he triat. Per veure l'estrella cal posar-se a caminar, perquè els plans de Déu sempre ens superen, van més enllà de nosaltres mateixos. Només confiant en Ell ens fem capaços. Al principi un no pot: necessita créixer. Però per créixer cal creure: «sense mi no podeu fer res» (Jn 15, 5), amb mi ho podeu tot.

D'aquí l'error de qui es passa la joventut esperant una il·luminació definitiva sobre la seva vida, sense decidir-se a fer res. D'aquí també un límit especial que existeix avui dia: es fan tantes *selfies*, un es veu a tantes fotos, que potser pensa que ja es coneix perfectament. Tanmateix, per trobar veritablement la pròpia identitat cal redescobrir *el que no es veu* de la vida d'un mateix: tot el que

té de *misteri*, de presència i amor de Déu per cadascú. Voler viure és descobrir i abandonar-se amb confiança a aquest misteri, acceptant una lògica i unes raons que no podem abastar.

Les històries de Déu comencen a poc a poc. Però el camí de la confiança que ho arrisca tot arriba a complir els somnis més grans, els somnis de Déu. Quan, com bons fills de Déu, ens deixem guiar per l'Esperit Sant (cf. *Rm* 8, 14), la nostra vida aixeca el vol. És el camí dels Reis; el de Maria, una nena que serà la Mare de Déu, i el de Josep, un fuster que Déu adopta com a pare; el dels Apòstols, que passen de les vacil·lacions i els errors inicials a ser les columnes sobre les quals s'edifica l'Església...; i el de tants cristians que ens precedeixen i ens acompanyen. Qui podria pensar en aquest misteri a l'inici de les seves vides? Només es veu clar al final. Però el final és possible perquè a

l'inici cadascú va saber sortir de la seva falsa seguretat i saltar als braços robustos de Déu Pare.[10]

Per això, quan el discerniment avança, i una vocació concreta pren contorns definits, s'acaba fent evident la necessitat, per continuar avançant, del salt inicial de fe: dir que sí. El discerniment només es pot completar d'aquesta manera, i per això l'Església ha previst, amb la seva saviesa plurisecular, una sèrie d'etapes que es recorren progressivament, per acabar-se d'assegurar de la idoneïtat de les persones respecte a cada camí vocacional concret. Aquesta manera de fer dona molta pau al cor i reforça la decisió de fiar-se de Déu, que va portar a cadascú i cadascuna a entregar-se. No dubtem de Déu, sinó de nosaltres mateixos, i per això confièm en Ell i en l'Església.

Per la nostra part, es tracta de considerar tot el que som i valem, per poder-ho oferir tot, com explica la paràbola dels talents (cf. *Mt* 25, 14-30); i de no quedar-nos amb res sense negociar, sense compartir. Aquesta és la clau per a una decisió madura i sincera: la disposició a donar-se del tot, a abandonar-se del tot a les mans de Déu, sense reservar-se res, i la constatació que aquesta entrega ens omple d'una pau i d'una alegria que no venen de nosaltres mateixos. Així pot arrelar la convicció profunda d'haver trobat el nostre camí.

* * *

En el moment de discernir la seva vocació, Maria pregunta a l'àngel: «Com podrà ser això, si jo soc verge?» (cf. *Lc* 1, 34 s.). L'àngel és el missatger, el mediador que crida seguint la veu de Déu. Maria no posa cap condició, però sí que pregunta

per encertar-la. I l'àngel li assegura: ho farà l'Esperit Sant, perquè el que t'he comunicat et supera, però «per a Déu no hi ha res impossible» (v. 37). Si fins i tot Maria, la nostra Mare, pregunta, com de lògic és que cada cristià demani consell als altres davant de la moció interior de l'amor de Déu: com ho he de fer per entregar-li la meva vida? On penses que encertaré el camí per a la meva felicitat? Quina meravella deixar-se aconsellar per poder dir que sí, amb una llibertat radiant i plens de confiança en Déu; per posar tot el que és nostre a les seves mans: «Faci's en mi segons la teva paraula».

Pablo Marti

[1] A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. III, Rialp, Madrid 2003, p. 33

[2] F. Ocariz, «La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia». A: *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid 1993, p. 153.

[3] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 902.

[4] Sant Ignasi d'Antioquia, *Carta als Romans*, núm. 3 (p. 5, c. 690).

[5] Aristòtil, *Sobre l'ànima* I, 2.

[6] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 902.

[7] Francesc, Ex. Ap. *Gaudete et exsultate* (19.III.2018), núm. 175.

[8] Sant Joan Crisòstom, *Homilies sobre sant Mateu*, VII. 5 (p. 57, c. 78).

[9] *Camí*, núm. 797.

[10] Cf. Sant Josepmaria, *Via Crucis*, 7a estació.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/alguna-cosa-
gran-i-que-sigui-amor-viii-lencertare/](https://opusdei.org/ca-ad/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-viii-lencertare/)
(06/04/2025)